

VAN KIT A FORMÁK NYÜGE BÁNT

Van, kit a formák nyüge bánt
 S formája csillogó kehely,
 Idők rózsálló hajnalán
 Én a lényeggel jöttem el!

Fürkésző döbbenet kísért,
 S formám a köznyelvű beszéd,
 Csiszolt magyarság s ajszanom
 Nem kell a rímek sürejét.

Hol Egész adja mámorát,
 Idő ad építő követ,
 S a Tér futtatja szét magát:
 Mit érnek stílus-örömek? ...

Hítem a formált ötvözet,
 A sokból minden, száz erő
 Kristály, mit nem múlhat felül
 A balga rész, a zagyva hő!

Hítem a teljesség maga,
 Rögeszme nélkül mély való
 S minden, mi ejti, dobja őt:
 Csak múltó percét kavará.

Hítem a vízió, a kép
 Belső világunk rejtekén
 Lényeggel zaklató csoda
 Forralva tünt kohók jegén.

Én őt szomjúzom s jó szerep!
 Megélve roskadóban is;
 Mert élmény, s nem a forma lett
 Nekem az egyetlen fetis.

Több ez magánál, hogyha több:
 Isten, világtér, rend, tökély ...
 Álommá lett a szerkezet
 Kezemben, s hűvös szenvedély ...

FÜSSY LÁSZLO